

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 119/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Matejom Krajčím, PhD., advokátom, Záhradnícka 51, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/167/2024 z 24. júna 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/167/2024 z 24. júna 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Mestského súdu Bratislava I č. k. B2-6T/96/2019-406 zo 16. apríla 2024 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II zo 4. septembra 2019 sp. zn. 2 Pv/177/19/1102 podanej pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

3. Na podklade prokurátorom podaného odvolania krajský súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] a členov senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] napadnutým uznesením rozhodol, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného poriadku

zrušuje prvostupňový rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje porušením jeho základného práva na zákonného sudcu a práva, aby bola jeho vec prejednaná spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Tvrdí, že podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2024 (ďalej len „rozvrh práce“) mala byť jeho vec vedená krajským súdom pod sp. zn. 3To/167/2024 pridelená senátu 3To v zložení podľa bodu III [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (koncové čísla sp. zn. 4, 7) s predsedom senátu [REDACTED] a členmi senátu [REDACTED] a [REDACTED] so zastupovaním v senáte členom senátu 3To [REDACTED]. Podľa právneho názoru sťažovateľa nemohol a nemal vykonať verejné zasadnutie z 24. júna 2025 senát zložený z predsedníčky senátu [REDACTED] a členov [REDACTED] a [REDACTED]. Vo veci tak konal a rozhodoval senát v nezákonnom zložení a v rozpore s rozvrhom práce na rok 2024. Zároveň nemohlo a nemalo byť rozhodnuté opatrením o zmene predsedu senátu.

5. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojho práva na prezumpciu nevinu, na stíhanie alebo pozbavenie slobody len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a prejednanie jeho veci spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, v súvislosti s čím namieta nasledujúce vyjadrenie krajského súdu: *„Priebeh skutkov v súlade so skutkovou vetou vyplýva z výpovede poškodenej, ako aj z výpovede svedkyne [REDACTED] ktorej poškodená popísala aj situáciu, keď ju mal obžalovaný držať pod krkom a mal ju ohrozovať nožom. Na základe týchto nosných dôkazov, ktoré mestský súd vykonal na hlavnom pojednávaní, sa odvolací súd nemohol stotožniť s oslobodením obžalovaného spod obžaloby, pretože mestský súd nielenže vychádzal z nezákonného dôkazu - vyšetrenia na detektore lži, ale vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného bez toho, aby prihliadol na všetky známe okolnosti prípadu, pričom sa zároveň nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Súd prvého stupňa zároveň podrobnejšie nevysvetlil, prečo považoval výpoveď obžalovaného, uskutočnenú na hlavnom pojednávaní dňa 25.02.2020, v ktorej poprel spáchanie skutku, za relevantnú, respektíve vierohodnejšiu oproti tej, ktorú obžalovaný urobil v prípravnom konaní dňa 08.08.2019, keď sa k trestnej činnosti slobodne, vážne a dobrovoľne priznal a svoje konanie oľutoval. Svedok Radošovský pritom poprel, že by išlo o výpoveď vopred pripravenú, ktorú by dostal obžalovaný iba na podpis.“* K citovanej časti odôvodnenia sťažovateľ argumentuje:

a) krajský súd uviedol ako dôvod na zrušenie rozsudku mestského súdu to, že prvostupňový súd hodnotil vykonané dôkazy jednostranne v prospech sťažovateľa, čo sťažovateľovi evokuje zdanie, že by ich mal vyhodnocovať v jeho neprospech. Predmetné je v rozpore s princípom zákazu hodnotenia dôkazov v neprospech sťažovateľa. V rozpore s daným princípom je aj to, že odvolací súd sám hodnotil dôkazy – výpoveď sťažovateľa z 25. februára 2020, resp. 8. augusta 2019, výpovede poškodenej, svedkov a znalcov. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí z 24. júna 2025 pritom vyplýva, že zasadnutie prebehlo bez vykonania akýchkoľvek dôkazov;

- b) vyjadrenie odvolacieho súdu, že priebeh skutkov v súlade so skutkovou vetou vyplýva z výpovede poškodenej, ako aj z výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] ktorej poškodená popísala aj situáciu, keď ju mal obžalovaný držať pod krkom a mal ju ohrozovať nožom je v príkrom rozpore s právom na prezumpciu nevinu. Sťažovateľ vo svojom výsluchu z 19. marca 2019 v procesnom postavení podozrivého dôrazne poprel všetky skutočnosti, ktoré sa mu kládli za vinu (inú výpoveď z 8. augusta 2019 urobil pod hrozbou väzobného trestného stíhania);
- c) vyjadrenie odvolacieho súdu k dôkazom (výpovedi svedkyne [REDAKOVANÉ]) navádza prvostupňový súd, aby hodnotil vykonané dôkazy v jeho neprospech (sťažovateľ s poukazom na rozsudok mestského súdu konštatuje, že výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] bola založená len na sprostredkovaných informáciách od poškodenej);
- d) odvolací súd postupoval svojvoľne, keď hodnotil aj dôkaz (výsledky vyšetrenia na polygrafe), ktorý nevykonal a ktorý nevykonal ani prvostupňový súd.

6. K sťažovateľom namietanému porušeniu práva na stíhanie alebo pozbavenie slobody len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon; prejednanie jeho veci spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom a práva na riadne a presvedčivé odôvodnenie malo dôjsť z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, keďže sa nezaoberalo sťažovateľovým vyjadrením k odvolaniu z 25. septembra 2024. Formálnym nedostatkom riadneho odôvodnenia je podľa jeho názoru aj svojvoľné hodnotenie dôkazov a priame porušenie práva na prezumpciu nevinu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie práva na nezávislý a nestranný súd a práva na zákonného sudcu (čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy) a porušenie práva na prezumpciu nevinu (čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu (a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu), ktorým došlo k zrušeniu rozsudku mestského súdu vo veci samej.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy:

8. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Rovnako by opačný záver znamenal popretie významu podústavného práva pri ochrane základných práv.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na vlastnú judikatúru, podľa ktorej v konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia,

ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010, III. ÚS 129/2022). Základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

10. Keďže v okolnostiach prerokúvanej veci je sťažovateľom namietané zrušujúce uznesenie krajského súdu, ústavný súd tiež konštatuje (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019, IV. ÚS 382/2025), že v zásade nepreskúmava zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje ďalej. Ústavný súd kasačne rozhodnutia vyvolávajúce stav právoplatne neskončeného konania okrem výnimočných prípadov nezrušuje (m. m. IV. ÚS 313/2022). Sťažovateľ namieta napadnuté uznesenie z dôvodu, že v predmetnej veci rozhodoval senát v nesprávnom/nezákonnom zložení, ako aj z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia vzťahujúceho sa k posúdeniu merita veci.

11. Trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

12. Ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu by mohlo v okolnostiach predbežne prerokúvanej veci zakladať porušenie označených práv sťažovateľa len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto uznesením spôsobený, pričom by sa negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (III. ÚS 30/2010, III. ÚS 421/2016), čo nie je sťažovateľov prípad.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti konkrétne namieta porušenie označených práv kasačným uznesením odvolacieho súdu, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku mestského súdu o jeho oslobodení spod obžaloby.

14. Predmetné rozhodnutie v prvom rade rozporuje z dôvodu, že vo veci rozhodoval senát v nesprávnom/nezákonnom zložení. Ústavný súd k predmetnému uvádza, že skutočnosť, že vo veci konal alebo rozhodol súd v nezákonnom zložení, predstavujú ako podstatné chyby konania samostatný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (m. m. IV. ÚS 488/2023).

15. Sťažovateľom tvrdené pochybenia odvolacieho súdu mali ďalej spočívať aj v nedostatočnom odôvodnení vo vzťahu k vecnej podstate dotknutého súdneho konania a jeho priebežného výsledku, ktoré sú uplatniteľné v inštančnej postupnosti v konečnom dôsledku v prípadnom dovolacom konaní, a to vo vzťahu k celému na základe dovolania preskúmanému konaniu v jeho finálnom

právoplatnom rezultáte, ak taká obrana práv bude pre sťažovateľa v závislosti od ďalšieho vývoja dotknutého konania a jeho výsledku ešte aktuálna.

16. Vychádzajúc z povahy kasačného rozhodnutia, sťažovateľom uplatnenej argumentácie a už uvedených teoretických východísk, ústavný súd sumarizuje, že platná právna úprava trestného konania sťažovateľovi ďalej umožňuje v súdnom konaní domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich práv prostredníctvom riadneho a následne mimoriadneho opravného prostriedku, kde prípadne dovolací súd je oprávnený a povinný preskúmať opodstatnenosť jeho tvrdení.

17. Vzhľadom na popísané skutočnosti ústavnému súdu neostávalo iné ako vykonať záver o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy:

18. Prezumpcia nevinny je dôležitým ústavnoprávnym princípom (porov. Spolkový ústavný súd 2 BvR 2628/10, 2 BvR 2155/11, 2 BvR 2883/10), ktorý vládne trestnému konaniu a ktorý z ústavnoprávneho hľadiska tiež znamená, že s obvineným sa jedná ako so subjektom, a nie ako s objektom. Mocenské authority nemajú sugerovať myšlienku, že obvinená osoba je vinná, bez toho, aby predchádzalo zákonné zistenie jej zavinenia (Sudre, F. Mezinárodní a evropské právo lidských práv, Brno. 1997, s. 180). Zmyslom prezumpcie nevinny je vytvárať konštruktívny tlak na authority trestného procesu k riadnemu a objektívnemu výkonu trestnej spravodlivosti a v podstate vyhnúť sa justičným omylom (m. m. I. ÚS 263/2021).

19. Princíp prezumpcie nevinny je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bola preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinny treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného (m. m. III. ÚS 410/08).

20. Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že treba robiť rozdiel medzi výrokmí, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmí, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („a state of suspicion“). Prvé porušujú prezumpciu nevinny, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo bezchybné („unobjectionable“) v rôznych situáciách posudzovaných Európskym súdom pre ľudské práva (pozri napr. rozsudky Lutz v. Nemecko z 25. 8. 1987, Englert v. Nemecko z 25. 8. 1987, Leutscher v. Holandsko z 26. 3. 1996).

21. Sťažovateľ atakuje časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd uviedol, že mestský súd hodnotil vo veci vykonané dôkazy jednostranne v prospech sťažovateľa. Predmetné tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s princípom zákazu hodnotenia dôkazov v jeho neprospech (podľa bodu 5 tohto uznesenia). V rozpore s týmto princípom má byť aj to, že odvolací súd sám pristúpil k hodnoteniu dôkazov.

22. Ústavný súd na oboznámil so znením napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom sa nestotožňuje so sťažovateľom uplatnenou argumentáciou. Odvolací súd v odôvodnení svojho

rozhodnutia popísal obhajobné argumenty sťažovateľa, dosiaľ zistený skutkový stav veci (s. 7 až 9, pozn.) a následne pristúpil k posúdeniu odvolania prokurátora vo vzťahu k záverom mestského súdu plynúcich z jeho rozsudku. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že v prípade sťažovateľa možno sledovať tenkú hranicu medzi vyhodnocovaním dôkazov a posúdením odvolania atakujúceho skutkovú stránku veci, resp. spôsob vyhodnotenia dôkazov. V takom prípade je nutné prihliadnuť jednak na kontext osobitných okolností, za akých bol ten-ktorý výrok súdu urobený, ale aj rozlišovať medzi samotným hodnotením dôkazov a poukázaním na časť už vykonaných dôkazov, ktorú súd nižšej inštancie (podľa odvolacieho súdu) opomenul, prípadne sa s ňou nevysporiadal dostatočným spôsobom. Uvedené nastalo v okolnostiach prerokúvanej veci, keď odvolací súd (poukazom na dosiaľ mestským súdom zistený skutkový stav veci) konštatoval, že vykonané dôkazy mestský súd vyhodnotil ako vykonané jednostranne v prospech sťažovateľa (a že vychádzal z nezákonného dôkazu). Z celého kontextu napadnutého uznesenia ale nevyplýva, že by krajský súd udeľoval záväzné pokyny k spôsobu hodnotenia dôkazov.

23. Ako je zrejmé z nasledujúcich vyjadrení krajského súdu, ten nenechal skutkový stav veci, ale kritizoval spôsob, akým mestský súd dospel k jeho zisteniu, pričom mu vyčíta neúplnosť, resp. jeho jednostrannosť: *„Súd prvého stupňa podrobnejšie nevysvetlil, prečo považoval výpoveď obžalovaného, uskutočnenú na hlavnom pojednávaní...za... vierohodnejšiu oproti tej, ktorú obžalovaný urobil v prípravnom konaní...“* ... *„Súd prvého stupňa nedostatočne vyhodnotil výpoveď bývalej manželky otca obžalovaného...“* Krajský súd v závere uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nemôže akceptovať, kým sa mestský súd *„náležite nevysporiada so všetkými vykonanými dôkazmi...“*, keďže ich *„nedostatočne precíznym vyhodnotením“* dospel k predčasnému záveru o sťažovateľovej nevine. Práve nedostatočné vysporiadanie sa so skutočnosťami, ktoré boli popísané v obsahu uznesenia krajského súdu, boli dôvodom, pre ktoré odvolací súd zrušil rozsudok mestského súdu. V kontexte popísaných skutočností teda krajský súd nevyslovil úsudok o vine sťažovateľa, v dôsledku čoho nie je možné priznať tejto časti sťažnostnej argumentácie pozitívnu ústavnoprávnu relevanciu.

24. Výhrady možno mať k vyjadreniu odvolacieho súdu o tom, že *„Priebeh skutkov v súlade so skutkovou vetou vyplýva...“* (pozri bod 5 tohto uznesenia, pozn.), avšak opätovne nemôže byť posudzované osamotene. Je síce opodstatnené trvať na tom, aby orgány verejnej moci pristupovali vo svojich rozhodnutiach osobitne uvážlivo a opatrne k prejavovaniu rešpektu vo vzťahu k prezumpcii nevinu konkrétneho obvineného, avšak až kontext namietaného rozhodnutia, resp. postup umožní v okolnostiach prejednávanych vecí urobiť holistický záver o eventúálnom zásahu do zásady prezumpcie nevinu. Tomu však musí zodpovedať ich razancia a príkrosť, ktorá svojou intenzitou ide za horizont povinnosti orgánu verejnej moci adekvátnou argumentačnou a dôkaznou bázou odôvodniť opodstatnenosť vydania svojho rozhodnutia v príslušnom štádiu trestného konania (m. m. I. ÚS 552/2020, I. ÚS 69/2024). O takú situáciu nešlo v prípade sťažovateľa.

25. V okolnostiach predbežne prerokúvanej veci boli popísané (bod 5, 23 a 24 tohto uznesenia, pozn.) vyjadrenia odvolacieho súdu, pričom pre ich posúdenie bolo nevyhnutné vychádzať z celkového kontextu uznesenia krajského súdu. Ústavný súd uzatvára, že v dotknutej veci, berúc do úvahy všetky popísané skutočnosti (vrátane štádia trestného konania a štruktúry uznesenia krajského súdu, ako aj razancie vyjadrení), nie sú tvrdenia orgánov činných v trestnom konaní spôsobilé zasiahnuť do prezumpcie nevinu. Považuje ale za nevyhnutné akcentovať na dôsledné dodržiavanie pertraktovanej zásady. Intenzita posudzovaných formulácií však nejde za hranicu

povinnosti všeobecného súdu v trestnom konaní adekvátnou argumentačnou a dôkaznou bázou odôvodniť opodstatnenosť vydania svojho rozhodnutia v príslušnom štádiu trestného konania.

26. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v sťažovateľom namietaných prípadoch išlo o výroky neporušujúce prezumpciu nevinu, rozhodol, že jeho práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru porušené neboli. Z uvedených dôvodov odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu